

Mijmering van een kerkstoel

Mag ik, als kerkstoel, met de deur in huis vallen? Ik wilde u iets vragen: waar was u nou, jongsleden zondag. Ik heb u erg gemist! Laat ik maar eerlijk zijn: ik heb er altijd verdriet van als niemand mij 's zondags nodig heeft. En dan moet niet denken, dat ik met alle geweld elk uur van de dag nuttig wil zijn, want dat is helemaal niet het geval. Ik kan gerust heel de week in de kerk staan zonder dat iemand naar mij omkijkt. Geloof u mij : daar zit ik niet mee. Ik geniet dan zelf van de rust, in de lege kerk. Ik sta dan zomaar een dag lang door de ramen te turen naar de wolken, naar de zon en naar de vogels, die rusten in de schaduw van de bomen.

Maar als het zondag is en de klok heeft geluid, dan wordt alles anders. Dan sta ik daar, tussen mijn medestoelen, keurig in het gelid. En dan hoop ik vurig, dat iemand mij nodig heeft! Nu mag ik eigenlijk helemaal niet klagen. Zo af en toe zeggen we dan ook onder elkaar, als kerkstoelen: we mogen niet mopperen!

We moeten blij zijn!

Want meestal zijn we voor het grootste deel bezet. Maar toch, je blijft elke keer steeds weerhopen, dat je elke zondag nodig bent, En ik blijf- laat ik het maar eerlijk opbiechten - hopen dat iedereen altijd komt: iedere zondag.

Maar ja, ik weet wel hoe dat gaat. Ik hoor verhalen genoeg. Soms bent u moe, nietwaar? Soms bent u zaterdag te lang op stap geweest en het is erg laat geworden. Soms staat de dominee die preken zal, u niet erg aan. Soms vindt u de liederen die gezongen worden te ouderwets. Of juist te modern. Soms voelt u een oude woede opkomen, alleen al bij het denken aan iemand van wie u weet, dat hij of zij ook in de kerk zal zitten. Soms bent u een beetje boos op God, omdat Hij niet heeft gedaan wat u toch wel erg graag wilde. En soms..... ach, zo zou ik nog wel een poosje door kunnen gaan.

Het is allemaal goed te begrijpen, maar u moet intussen eens weten wat een verdriet ik er van heb, wanneer ik ongebruikt een nieuwe week in ga. Nu denkt u natuurlijk, dat ik een zielenpoot ben en medelijden heb met mijzelf. Maar dat is het niet.

Het is iets anders. Elke zondag denk ik weer. Als ze nu eens allemaal kwamen, wat zou dat heerlijk zijn! Als ze nu eens allemaal hun ditjes en datjes, hun bedenkingen en hun klein bezwaren opzij konden zetten en gewoon allemaal zouden komen. Alle stoelen bezet, de hele kerk vol en als ze dan uit een mond zouden zingen de lof aan God, aan wie we toch het leven hebben te danken. Wat zou dat mooi zijn! En dan niet voor een keer, zoals met Kerst. Maar elke zondag. Niet omdat het moet, of omdat ik als kerkstoel mij anders zo zielig voel, nee omdat het een feest is, om met z'n allen, met de gehele kerkfamilie bij elkaar te zijn. Zou onze hemelse vader daar geen plezier aan beleven? En zouden wij daar zelf ook geen plezier aan beleven? Ik geloof het vast!